

EXPUNERE DE MOTIVE

Legea nr. 309/2002, publicată în Monitorul Oficial nr. 385 din 06.06.2002, are ca obiect de reglementare recunoașterea și acordarea unor drepturi persoanelor care au efectuat stagiul militar în cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii în perioada 1950-1961.

După cum rezultă și din titlul ei, beneficiază de drepturile conferite de această lege exclusiv persoanele care au efectuat stagiul militar în detașamentele de muncă din cadrul Direcției Generale a Serviciului Militar în perioada 1950-1961. Direcția Generală a Serviciului Militar a fost înființată la 14 ianuarie 1950 ca o structură în cadrul Ministerului Construcțiilor, după care a trecut, începând cu data de 14 ianuarie 1956, în subordinea Președinției Consiliului de Miniștri. Ea nu a fost însă singura structură în care tinerii încorporați au efectuat stagiul militar în unități de muncă. Unități similare au funcționat și în subordinea altor ministere, cum ar fi Ministerul Forțelor Armate și Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor.

Subordonarea administrativă diferită, precum și culoarea diferită a uniformelor, gri sau kaki, nu poate justifica însă recunoașterea măsurilor reparatorii doar pentru o categorie și excluderea de la aceste drepturi a altei sau altor categorii. Ea nu poate genera soluții inechitabile, deoarece scopul acestei legi reparatorii este acela de a recompensa o muncă prestată anterior, care fusese ordonată de regimul acelei epoci pe criterii ideologice. Finalitatea legii nu poate fi astfel afectată de o încadrare formală în una sau alta din structurile organelor de stat din acea vreme.

În plan internațional, prin Convenția Organizației Mondiale a Muncii nr. 29/1930 s-a interzis munca forțată. Cu toate acestea, în cadrul unităților de muncă, indiferent în subordinea cărui organ de stat erau ele constituite, s-au folosit practici tipice muncii forțate. Persoanele care au efectuat stagiul militar în cadrul tuturor unităților de muncă, nu numai al celor ale Direcției Generale a Serviciului Muncii, au fost obligate să desfășoare activități care nu aveau nimic în comun cu instruirea militară.

Un ancestral principiu de drept impune **aceeași soluție juridică pentru aceeași situație de fapt**. Aceasta înseamnă că pentru munca prestată în aceleași condiții, în aceeași perioadă, este drept, este echitabil, este legal și moral să se acorde drepturile conferite prin lege tuturor celor care au desfășurat stagiul militar în orice unitate de muncă, nu numai cele din cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii.

Soldații din aceste unități erau selecționați la muncă pe criterii politice de către Comisariatele Regionale, iar prioritate aveau tinerii cu origine socială „nesănătoasă”. Se impune adăugat faptul că gradul dobândit de tinerii reselectivi pe perioada cât s-au aflat în unitățile de muncă nu a fost recunoscut după lăsarea la vatră. Acest lucru poate fi interpretat cu o recunoaștere implicită a faptului că

respectivul grad militar era formal, deoarece în unitățile respective nu se realiza instrucție militară, se făcea muncă forțată.

Există persoane care nu au putut beneficia de prevederile Legii nr. 309/2002, pe considerentul că ele au efectuat stagiul militar în alte unități de muncă decât cele din cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii.

Prin modificarea acestei legi, se urmărește ca de prevederile ei să beneficieze și persoanele care au efectuat stagiul militar în cadrul unităților de muncă în perioada 1950-1961, altele decât detașamentele de muncă din cadrul Direcției Generale a Serviciului Muncii.

O altă modificare pe care au adus-o inițiatorii legii privește art. 6 alin. (5), prin care se reglementează modalitatea de contestare a hotărârilor pronunțate de către direcțiile județene de pensii. Textul, în forma lui actuală, face referire la prevederile Legii nr. 29/1990 a contenciosului administrativ și stabilește ca și instanță competentă să soluționeze respectivele contestații Curțile de Apel, prin hotărâri definitive. Această soluție nu mai poate fi menținută din următoarele rațiuni:

a) Legea nr. 29/1990 a fost abrogată de actuala reglementare cadru în materie, Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ;

b) Potrivit acestei legi, actele administrative ale autorităților locale și județene se atacă în fond la secțiile de contencios administrativ și fiscal ale tribunalelor județene, Curțile de Apel fiind competente să soluționeze în fond doar litigii care privesc acte emise sau adoptate de autoritățile centrale;

c) legea actuală, ca și cea anterioară, de altfel, consacră soluția dublului grad de jurisdicție pentru litigiile de contencios administrativ, astfel încât trebuie modificat textul, prin recunoașterea posibilității de a se formula recurs împotriva sentințelor pronunțate în primă instanță.

Art. 7 alin. (3) urmează și el a fi modificat, el urmând să facă trimitere la Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, dat fiind faptul că Legea nr. 29/1990 la care se referă a fost abrogată.

Se impune de asemenea modificarea și a articolului 9, care trimite la elaborarea de norme metodologice pentru punerea în aplicare a legii, astfel încât vor trebui modificate și acestea, după aprobarea prezentului proiect.

Pentru aceste considerente, inițiatorii vă supun aprobării prezenta propunere legislativă.

Inițiatori

Senator VERGINIA VEDINAS

Senator Ungheanu Mihai

Senator Gheorghe Funar

Senator Dinescu Valentin

Senator Irina Ioghin

Senator Viorel Dumitrescu